

J Vi snakkes

*Får da
Sønnen
frigjort
dere, da
blir dere
virkelig fri.*

Joh 8:36

**Karneval
side 2**

**Taushet
side 3**

**Kirke og stat
side 6 og 7**

**Diakoni
side 8**

**Økonomien til
«Vi snakkes»
side 10**

**Alterbildet i
Kragerø kirke
side 13**

**Frelse fra
jødene
side 14**

**Terror i
Herrens navn
side 15**

**Årets
konfirmanter
side 18**

Påske og karneval – hele året!

• Harald Gulstad

Karnevalstiden er nå for lengst over, men karneval er ikke noe som bare finner sted tidlig på våren. Mange av oss feirer mer eller mindre ufrivillig karneval hele året. I tråd med vårt nasjonale lynne er ikke glede og livsutfoldelse de mest fremtredende trekkene i denne karnevalsfeiringen. Snarere er det utkleddingen og tildekking som kjennetegner vår daglige karnevalsfeiring. For noe av det mest karakteristiske ved oss mennesker er ønsket om å få beholde masken på. Enten man nå gjør det for å skjule sitt virkelige jeg eller kanskje for å tillegge seg selv egenskaper eller kvaliteter som man egentlig ikke har. Uansett. Vi mennesker tyr ofte til masker for å fremstå som en annen en den vi er. Av og til er dette kanskje nødvendig, men oftest blir dette bare en slitsom måte å leve på. Alltid redd for å bli avslørt, og alltid påpasselig med å holde masken på plass.

Gud bærer også et annet ansikt, ikke akkurat en maske, men den som vil se Gud, han får først øye på en annen. Gud har altså vist sitt sanne jeg gjennom et ansikt som tilhører en annen, ikke for å skjule seg selv, eller for å spille noe han ikke er. Nei Gud bærer Jesu ansikt fordi han vil vise hvem han er. Og Jesu ansikt er det vinduet som gjør oss i stand til å se Gud.

Men hva har så dette å gjøre med at vi bærer masker. Jo, nettopp fordi Jesu ansikt viser oss hvem Gud er, så kan vi la våre masker falle. Ikke bare fordi Gud vet alt og at det slik sett er håpløst å skulle skjule hvem man virkelig er. Nei, vi kan la våre masker falle fordi Gud tar i mot oss som vi virkelig er, og ikke slik vi ønsker at vi var. Ovenfor Gud slipper vi å skjule våre mindre gode sider og vi slipper å tillegge oss egenskaper eller kvaliteter vi ikke har.

For Gud tar i mot oss uansett, både med det vi lykkes med og det vi mislykkes med. For slik er den Gud Jesus har vist oss gjennom påskens gledesbudskap.

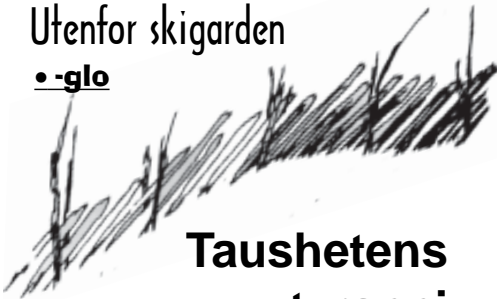
I velsignelsen som lyder ved nesten alle arrangement i kirken heter det: Herren velsigne deg og bevare deg, Herre la ditt ansikt lyse over deg og være deg nådig. Herren løfte sitt åsyn på deg og gi deg fred.

Bare når Kristi ansikt får lyse over vårt eget kan vi la maskene fare, og få den freden Gud ønsker å gi oss. Dette er det påskebudskapet handler om, og dette er det som gjør at 1. påskedag over store deler av verden feires som den største festdagen i året.

Påskefeiringens glede og trygghet burde derfor få avløse vårt ufrivillige karneval.

Lykke til med å la masken falle og ha en riktig god påsketid – hele året!

andakten

Taushetens tyranni

Vi har alle møtt mennesker som ved hver gitt anledning tar ordet, enten de har noe viktig å si eller ikke. En fordel har disse menneskene, de har evne til å unngå den store knugende stillheten som av og til kan oppstå mellom ukjente mennesker. Til og med de plagsomste ordgytere kan virke som smurning i en treg menneskemasse, i alle fall i første omgang. I mindre persjoner og i første omgang har slike mennesker et fortrinn som de mer stillferdige kan misunne dem. At slike mennesker ikke er en nymotens oppfinnelse, kan vi se av at Odin i Håvamål oppfordrer toskten til å tie for ikke å åpenbare sitt toskeskap.

Den motsatte ytterlighet er de som sjelden opplater sin røst, i alle fall i fremmed lag. De kan være en plage både for seg sjøl og andre. Sjenerthet er en av merkelappene vi setter på dette fenomenet, og betrakter det som en sykdom som er uheldelig. Men både klokskap og toskeskap kan skjule seg bak tausheten. Verre blir det når taushet blir brukt som maktmiddel overfor andre mennesker. Det kan skje både innen familien og i forhold til samfunnet.

At familielivet kan lide under åket av taushet, vil mange ekteskapsrådgivere kunne fortelle om. Men også i litteraturen er fenomenet beskrevet. Sist gjennom den prisbelønte romanen "Halvbroren" av Lars Saabye Christensen. I kritiske faser av livet velger personene i boka å tie overfor alle, også sine nærmeste. Krisene blir på den måten forsterket og forlenget. Personene er også i andre perioder av livet totalt blottet for åpenhet overfor sine nærmeste, og de gjør derfor tilværelsen uforutsigbar for seg sjøl og andre. Tausheten blir derfor både en tyrann, en løgner og en ulykkesskaper.

Det siste har også blitt tydelig gjennom Orderudsaka, som i dag når dette blir skrevet, er endelig avgjort gjennom at juryen i lagmannsretten har kjent alle tiltalte skyldige. Men vi har likevel ikke fått vite hvem som avfyrte skuddene på Orderud gård. De tiltalte har gjennom å nekte å fortelle ført oss gjennom norgeshistoriens kostbareste og mest mediaomtalte rettssak. Gjennom å nekte å fortelle det de vet, eller bare gradvis snakke om forhold knyttet saka etter hvert som bevisene har tårnet seg opp, har de tiltalte latt tausheten bli en boomerang. Det er forståelig at alle midler blir tatt i bruk for å forsvare seg, men taushet og løgn opptrer ofte som tvillinger, og det har skjedd i denne saka. Dersom tausheten har vært en bevisst forsvarsstrategi, kan vi i alle fall i ettertid si at den ettertrykkelig har lagt både de tiltaltes egen framtid i grus, og den har skadet de nærmeste

Nytt fra heia

• Elen Bjørkkjær

Menighetens årsfest

ble holdt i Støle kirke søndag 17. mars. Menighetskoret, Barne- og Ungdomskoret med sine trofaste ledere, Ase og Kjell Lundkvist, diakon Emly Strat og begge prestene var sammen med oss denne dagen.

Det ble en fin fest og «Solistkoret», som Kjell kaller Barne- og Ungdomskoret, sang seg inn i alles hjerter.

Avtroppende leder i Levangsheia Menighetsråd, Anders Daland, leste en fyldig årsrapport for 2001.

Bordene var pyntet med påskeliljer, og smørbrød og bløtkaker ble servert. Takk til dere alle som laget en fin fest for menigheten her.

Litt av en «atlet»

Aslaug Mattson er kirketjener i kirken vår. Hun rusler rundt så stillferdig, alltid på plass der hun skal være.

Noen ganger får hun oppgaver vi ikke misunner henne. Det er når hun skal opp i tårnet og ringe. Vi fulgte henne opp alle trappene til klokketårnet. Oi, at hun tør, tenkte vi. Det så virkelig nifst ut.

Men det finnes ikke penger til noen forbedring når det gjelder ringing i Støle kirke.

Eller?

Ny leder i Levangsheia Menighetsråd

Valget var visst enkelt. Det måtte bli Signe-Liv Lundheim. Med seg i menighetsrådet har hun Jorunn Has-seldal, Inga Bekkevik og Reidar Tveit. Svein Byholt møter som 1. varar-epersentant

Signe-Liv har lang erfaring i kirke-sammenheng. – Tror nok jeg har vært med i Menighetsrådet her i til sam-men 16 år, sier Signe-Liv.

Å begynne å regne opp det arbeidet Signe-Liv har bidratt med på Støle er ikke enkelt. Vi kan nevne kostymer, blomsterdekorasjoner, pynting av kirken til diverse anledninger, baking

av festkaker, leder av Alphakurs og pådriver i Kirkerin-gen. Hun er der be-standig. Hun er raus og romslig på alle vis.

Signe-Liv har stor sans for det es-tetiske. – Nå er det utearealet det gjelder, sier hun. – Vi har fått hugget ned mange trær rundt kirken, og nå skal kvistene males opp og fylles ut i terrenget. Hun vil ut-

fordre hele Levangsheia til å være med på dugnadsarbeid, for å få til et fint område rundt kirken.

Når det gjelder kirkens indre liv, kan Signe-Liv tenke seg en viss opp-myking av gudstjenesten, men hun medgir at det er lite rom for foran-dringer. Hun ønsker først og fremst at folk skal ha lyst til å komme til kirken.

Sammen med Åse og Kjell har Signe-Liv, i flere år, vært med å ar-rangere Morgensamling på Rapen 1. Påskedag.

Vi ønsker Signe-Liv lykke til med arbeidet i Menighetsrådet!

• Nina Haugland

Helt siden kristningsverket til Olav Haraldsson (1015 – 28) har Kirken vært en del av Staten i Norge. Arbeidet med å skape en nasjonal kirke hadde den gang en klar rikssamlende funksjon. Nå er det vel ingen som lenger betviler at Norge er et rike. Det er derfor reist en debatt om hvorvidt Kirken og Staten fremdeles skal være et par.

I utgangspunktet burde jeg nok ment at Kirke og Stat bør være to atskilte enheter. Det finnes også en rekke gode argumenter for at dette er en den beste løsningen.

Men... nå er det jo engang slik at dersom et parforhold fungerer godt og utøves med gjensidig respekt, så er det godt å ha en partner.

Kirke og Stat har i Norge fungert sammen i nærmere 1000 år. Selv om Kirken også her eide store verdier, så vi ikke den prangende overdådighet som andre lands geistlighet var et symbol på. Presten har alltid vært en del av folket (selv om det fins eksempler på maktarrogante prester også). Vi har også vært spart for religionskriger og fundamentalistiske feider. Jeg er derfor av den oppfatning at så

lenge ting fungerer bra er det liten grunn til å endre på dem. Det viktigste argumentet er likevel muligheten til å «styre» Kirken så lenge vi har Den Norske Kirke. Vi kan således velge prester som harmonerer med fellesskapets syn på hva som er akseptabelt og hva som ikke er det.

For mange er det naturlig å velge kirken som en ramme rundt markeringen av livets store hendelser. Det være seg et nytt barns inntreden i verden (dåp), overgangen fra barn til voksen (konfirmasjon), giftemål eller død. Jeg er glad for at vi har en åpen kirke som gjør det mulig for vanlige mennesker å velge kirkebygningen som en ramme rundt slike hendelser.

Grunnen til at vi får en debatt om å skille kirke og stat er frykten for at religionen skal bli utvannet, fordi samfunnets toleransegrense forskyves raskere en kirkens. For meg er dette et stort pluss!!! Samfunnet endrer seg (og det har også kristendommen gjort opp igjennom tidene). Det er derfor viktig at Kirken følger med. *Jeg ønsker at alle skal få anledning til å bruke den kulturarven som kirken representerer.* Det skal ikke være slik at dersom man er homofil, skilt, kvinne eller er født utenfor ekteskap, så er man å regne som en annenrangs borger som ikke har rett til å bruke denne arven. Vi har nok av frie menigheter som forvalter en slik erke konservativ holdning. La den bli der, og la oss andre få lov til å ha *vår folkekirke!*

Jeg frykter at vi kan få Ludvig Næss og Strandebarm tilbøyeligheter flere steder dersom det er

Kirke og stat

• Sverre Brændhagen

Kirkens egen stat/kirke kommisjon går inn for så omfattende endringer av grunnloven at statskirkens dager kan være talte. Prost Trond Bakkevig har ledet utvalget og presentert innstillingen 7. mars 2002. Dette er antagelig begynnelsen på en prosess som vil føre til brudd med vår 500 år gamle kirkeordning. Men det vil ta sin tid å få alle formalia i orden. Skal vi si ca. 12 år?

Bakkeviginnstillingen er blitt godt mottatt i praktisk talt alle miljøer. Kommisjonen fikk blomster fra Humanetisk Forbund og rosende omtale fra de politiske partier. Høyre, Fremskrittspartiet, Venstre og Sosialistisk Venstreparti går inn for skille, mens Arbeiderpartiet og Senterpartiet er imot, i hvert fall foreløpig. Kristelig Folkeparti har vel ikke helt bestemt seg.

Men hva er best for folket? Tilhengere av statskirken vil hevde at kirken har full

«de personlig kristne» som skal overta driften av kirkene våre. Nei... – la kirkene som er bygd av fellesskapet være tilgjengelig for alle som vil bruke dem. La det kristne budskapet som hovedsakelig dreier seg om kjærlighet, toleranse og tilgivelse fremdeles være en del av våre oppdragelse i skole og som liturgi i våre livs, viktige hendelser.

frihet i lærespørsmål, og at staten utøver sin myndighet med godt skjønn. Det har vært strid om noen bispeutnevnelser – Berggrav, Schjelderup, Køhn og Stålsett. I tvertid må det sies at Berggrav med sitt enestående intellekt, kunnskap og nasjonale holdning ble til velsignelse for kirke og folk. Schjelderup bør også nevnes for sine utmerkede taler og dype innsikt i religionspsykologi. Jeg har mange ganger hatt gleden av å høre ham. Fordelen ved en statskirke er også stor takhøyde. Alle vet at de er velkomne – det er folkets kirke! Man er så trygg på den.

Et argument for skille er det slagordlignende utsagnet om at kirken må råde i eget hus. Det er greit nok, men man må i så fall i tide sørge for å få økonomien på plass.

Et annet forhold er at landet vårt – på godt og vondt – er blitt flerkulturelt. Det kan da neppe være korrekt av Staten å prioritere ett livssyn selv om 85% av befolkningen er medlemmer av kirken, bærer sine barn til dåpen og går til konfirmasjon. Mange mener også at demokratiet innen kirken vil bli styrket og at kirkens medlemmer blir mer engasjerte.

Så får vi håpe at et eventuelt skille vil skje i fordragelighet. Vi må være klar over at troen og kirken lever av evangeliet og ikke av lovverket.

Skulle noen være interessert i hva forfatteren av disse linjer mener, så er jeg tilhenger av en noe modifisert statskirke, men la oss alle huske Mesterens ord:

Du er Peter.

På denne klippe

vil jeg bygge min kirke.

Hva vil du jeg skal gjøre for deg?

• Diakon Emly Strat

Askeladden er den beste diakonen jeg har hørt om, nest etter Jesus da. Begge stilte spørsmålet: hva vil du jeg skal gjøre for deg. De hadde en tjenende innstilling til dem de traff på sin vei. De ga ikke bare noen trøstens ord, de handlet

Det var en gang...

Askeladden levde ikke akkurat en luksustilværelse. Egentlig var han en liten gutt som ingen brydde seg så mye om eller tok helt på alvor. Brødrene lo litt av ham. Han var nysgjerrig og plukket med seg ting selv om de så ubrukelige ut. I eventyrene om Askeladden gir han seg på vei for nå et mål, vinne prinsessa og halve kongeriket.

På veien møter han all slags folk og fe. Hva gjør han? Han ser og hører – stanser opp – spør hva – hjelper – plukker opp ting andre har kastet fra seg og går glad videre. Askeladden tenkte ikke egenvinning selv om han fikk rikelig igjen for tjenestene sine. Asbjørnsen og Moe har gitt oss mang en visdom gjennom eventyrene.

Det var en gang...

Jesus så – stoppet – spurte – handlet – og befridde mennesker han møtte, mens han gikk omkring på denne jord. Der Jesus kom samlet det seg ofte

mange nysgjerrige folk. Mange forundret seg over denne mannen som brøt regler, gjorde under og forkynte Guds rike. Han gjorde ikke forskjell på mennesker. Jesus talte alltid de svake og undertrykte sin sak. Selv når han satt folk på plass gjorde han det i kjærlighet. Ord ble omsatt i handling til menneskenes beste.

Han hadde også et mål: å vinne – ikke prinsessa og halve kongerike, men seier over døden og det onde for å gi oss himmelrike. Bibelen gir oss noe vi kan dø og leve på.

Nå og i all evighet...

Jesus er fremdeles opptatt av å komme mennesker i møte og gi av sin kjærlighet. Siden han ikke fysisk er tilstede bruker han mennesker til å gå hans ærende. Slik verden er i dag må noe ha gått totalt galt. Terror, krig, overgrep, sult, tørke. Kan det finnes en Gud? Hva kan vi mennesker gjøre for å få slutt på dette?

Jeg skal ikke redde verden alene, men jeg kan være tilstede for min nabo i "nød" og invitere de nyinnflyttete på kveldsmat. Når hverdagene blir for slitsomme, tanker og følelser kaotiske, ensomheten truende og kriser oppstår, da trenger vi et medmenneske som tør å møte oss der vi er. Nød og lidelser er en del av å være menneske på denne kloden. Velger vi å se vekk, fordi det krever å involvere seg? Går vi forbi, isteden for å stoppe opp, for å slippe ubehageligheter?

Den almene diakoni er å våge å stille seg til tjeneste for medmennesker – leve Guds kjærlighet ut i hverdagen.

Hva vil du jeg skal gjøre for deg er et spørsmål alle kan stille. Omsorg for andre er ikke forbeholdt kristne. Enkelt vil påstå at kristne kanskje er de minst flinke fordi de gjemmer seg bort i kirker og bedehus, lukker øynene for ubehageligheter og virker fordømmende overfor folk som lever et annerledes liv. Vel, kristne er ikke noe bedre enn andre, men heller ikke noe verre etter min erfaring. Forskjellen er evighetsperspektivet. Her og nå kan vi hjelpe hverandre med å lindre smerte og støtte hverandre i tunge stunder. Gi håp, i all evighet...

Kritisk økonomisk situasjon for «Vi snakkes»

Den økonomiske situasjonen for «Vi snakkes» er kritisk; – i 2001 gikk bladet således med et underskudd på kroner 36.440,03. Dette underskuddet var mulig å håndtere bare fordi bladet kunne tære på et fond som var opparbeidet under mer gunstige økonomiske tider. Dette fondet tæres imidlertid fort opp – slik at pr dato har «Vi snakkes» kun penger nok til dette nummeret. Et økonomisk krafttak for bladet er altså nødvendig.

I disse dager går det ut brev fra «Vi snakkes» til en rekke nærings- og forretningsdrivende i vårt distrikt – med forespørsel om en økonomisk støtte til bladet på kr 1000,- pr år. Bladets motytelse vil da være at de som ønsker å bidra til kirkebladets fortsatte eksistens, kommer med på en fast liste i hvert nummer: Overskrift «Disse støtter kirkebladet». Slik støtte fra forretninger osv. hadde Kirkebladet gjennom mange år; – det er knapt for mye sagt at den økonomiske støtten som kom inn på denne måten, var en bærebjelke i bladets økonomi.

Av ulike grunner falt denne ordninga bort rundt midten av 1990-tallet; – nå prøves den altså etablert på nytt. Med utgangspunkt i den positive støtten bladet tidligere fikk gjennom mange år fra de forretningsdrivende, er vi optimistiske og tror på god respons på våre henvendelser denne gangen også.

En annen økonomisk bærebjelke for bladet er sjølvsagt den friville «abonnementskontingenten»: Mange lesere av

bladet har vært flinke til å bruke de innbetalingstalongene som cirka en gang pr. år har fulgt med bladet; – på det viset har det år om annet kommet inn mellom 15 og 20 tusen kroner (siste år, 2001, kroner 15.980,-). Innbetalingstalong følger også med bladet denne gangen, og sterkere enn tidligere tør vi be dere lesere om et økonomisk bidrag til driften av bladet. Ved å bruke talongen og overføre penger til «Vi snakkes», sørger dere for at Kragerø, Skåtøy og Levangsheia fortsatt har et kirkeblad som bringer nyhetsstoff fra menighetene, som bringer kirkelig aktualitetsstoff og som sette «kirkesaker» under debatt.

Redaksjonen har satt opp slik økonomisk kalkyle for kirkebladet i 2002: Utgifter til trykking og utsendelse, cirka 58.000,- kroner, - dekket opp slik: Støtte fra 30 forretningsdrivende (som i forrige runde med slik støtte): kr 30.000,-, pluss frivillig abonnementskontingent kr 28.000,-.

Som dere ser, lesere av «Vi snakkes», – vi tillater oss å håpe på en vesentlig økning av støtten fra dere i år i forhold til foregående år. Det blir opp til dere om våre optimistiske anslag skal gå inn; – vi håper det – og ber dere derfor bruke den vedlagte innbetalingstalongen her.

På forhånd takk for det bidraget til «Vi snakkes» som dere finner å kunne yte !

Vennlig hilsen redaksjonen

Alterbildet i Kragerø kirke

•**Bjørn Sandberg**

Da den gamle kirken i Kragerø var blitt for liten for det ekspanderende bysamfunnet, ble en ny kirke reist i 1860 etter tegning av arkitekt G. A. Bull. På alteret sto et enkelt trekors med innskårne gotiske ornamenter malt i grønt og gull, det kan nå sees til venstre for korbuen. Så beskjedent var det at kunstinteresserte i Kragerø straks gikk i gang med initiativ til anskaffelse av en altertavle som mer kunne stemme med det høyreiste, gotiske interiøret. I 1878 ble så en nyinnkjøpt altertavle satt opp, en kopi etter den italienske 1600-tallsmaleren Guido Renis «Kristus på korset».

Alterbildet er malt av Christen Brun. Han var vel utdannet som maler i Düsseldorf. Brun kom etterhvert til å levere over 50 altertavler til norske kirker. De var dyktig malt, men i de fleste tilfeller var de kopier av kjente og populære kunstnere som var i tidens smak.

Det var nok viktig at ikke alterbildene skulle være kontroversielle eller ha en avvikende, «moderne» utførelse. Han hadde rikholdige kilder å øse av fra kunsthistorien. Mange hadde han nok sett og studert personlig, dessuten fantes gjengivelser i form av kobberstikk av de mest kjente scener fra Bibelen, som «Korsfestelsen» og «Nadverden».

Det gruppvekkende ved lidelsen er dempet ned. Selv om folk på Guido Renis

tid ikke var uvant med tortur eller med hekseprosesser hvor folk ble levende brent, ble uhyggen i Kristusbildet idealisert. Det er mer det høytidsstemte og monumentale Reni har lagt vekt på. Skjønnhet i detaljer som skyggelegging av huden, eller kontraster mellom mørke skyer og lysninger over korset harmoniserer den rystende begivenheten. I stedet for gru blir hovedinntrykket en «stille storhet», et ideal av et dødsøyeblikk i skjønnhet. Brun har lyktes i sitt arbeid. Mange har lagt merke til solrefleksene fra det fargete glasset i kirkevinduene som har gitt ytterligere fargespill til bildet.

Maleriet ble rammet inn med ornamenter med spir, tildels forgylte og delvis i trefarge som stemte med det gotiske interiøret i kirkerommet. Antagelig har arkitekt Bull hatt en finger med i utformingen av det.

Frelsen kommer fra jødene

Litt mer om kristendommen og religionene

• Halvor Halvorsen

Overskriften er nok egnet til å provosere noen, ikke minst i disse tider med gruppevekkende meldinger fra Midt-Østen hver dag. Men det var faktisk Jesus selv som sa dette, i sin samtale med den samaritaniske kvinne ved Jakobs brønn nær byen Sykar i Samaria – på Vestbredden!

Tenker vi nærmere etter, vil vi vel måtte innrømme at røttene til vår tro finner vi i Israels religion, og fremdeles er jødefolkets hellige skrifter en vesentlig del av vår kristne Bibel. Gud har brukt Abrahams slekt til å føre sin velsignelse ut til alle jordens folk, ikke fordi de i seg selv var bedre enn andre mennesker, men fordi han ville det slik.

Dette kaster lys over en problemstilling vi tok opp i siste nummer av menighetsbladet. Vi forsøkte der å si noe om en avgjørende forskjell på gudsbildet i den jødisk-kristne åpenbaring og i religionene fra Østen. Felles for «religionene» er at guddommen forstås som en del av naturen, enten som mange guder knyttet til de ulike elementene, som en kraft som gjennomstrømmer alt i verden, eller som en indre kilde i mennesket selv.

Da israelittene startet på sin vei gjennom historien, var de på alle kanter om-

gitt av mektige folkeslag, og de måtte leve under det enorme trykket fra disse folkenes religioner. Det er et stort under at Israel oppstod og etter hvert fant fram til troen på den ene, sanne Gud.

Og vel å merke: Dette betyr ikke at israelittene laget seg en eneste Gud av de mange. Forskjellen stakk dypere.

Israels Gud er ingen naturkraft og ikke en utvidelse av menneskesjelen. Han står suverent utenfor verden og historien og er den som er «helt annerledes». Han har skapt himmel og jord og holder alt oppe, og han har omsorg for sin skapning.

Han vet selv hvordan menneskene skal leve på beste måte, og gav budene til hjelp med dette. Og «Guds lov er livets lov». Etter hvert viser han stadig mer av sitt innerste sinnelag, at han elsker og tilgir også dem som går sine egne veier. Dette kommer særlig fram i Det gamle testamentes senere skrifter, ikke minst hos de såkalte profeter.

Til sist stiger han selv inn i menneskeverdenen som jøden Jesus, og demonstrerer i ham sin vilje til å bli «den svake Gud» for å berge mennesker inn til samfunn med seg. Islam, den tredje store religion fra Midt-Østen, vil ikke høre tale om dette siste, og benekter derfor at Jesus led og døde.

Men millioner over hele verden er blitt grepet av dette budskapet, og har funnet mening og trygghet i det kristne evangelium.

Selv om vi ikke eier noen indre kilde til frelse, så har Gud nedlagt i oss en «indre streng», som klinger med når budskapet lyder!

Terror i Herrens navn

• **Olav A. Drevland**

I løpet av vinteren har konflikten i Midt-Østen – mellom Israel og Palestina – utvikla seg til intet annet enn *krig* mellom partene. Metodene som brukes, er ulike: Fordi Israel har et «forsvar» med ubegrensa tilgang på krigsmateriell og – utstyr, kan landet angripe med full militær styrke, fra bakken, fra lufta og fra sjøen. Palestinerne, som stort sett bare har lette håndvåpen å kunne benytte, tar i bruk sjølvmondsaksjoner i sin krigføring. Militært sett kan det ikke være tvil om hvem som er den langt overlegne part – og som *benytter seg av det* –: Israel er i stand til – bokstavelig talt – å kjøre over og valse ned all motstand som landet måtte møte fra palestinsk hold.

De metodene som Israel har tatt i bruk mot Palestinerne, har vi til overmål fått oss presentert i vinter gjennom media – ikke minst TV: Vi har sett hvordan pansrede kjøretøyer systematisk har ødelagt hus og hjem for uskyldige folk og familier, vi kjenner til Israels angrep mot palestinske ambulanser og vi vet hvordan landet har tillatt og gjennomført regelrette likvidasjoner på åpen gate av palestinere. Alt skjer selvfølgelig under påskudd av at landet kun er på jakt etter mulige terrorister; – da får det våge seg om kvinner, barn, uskyldige voksne elders, ambulanspersonell blir drept; – da

får det våge seg at privathus, sykehus, fødeavdelinger, skoler, FN-kvarterer blir bombardert med raketter – og ødelagt.

Det er et høyt spill Israel driver nå om dagen – i den forstand at det røyner på når det gjelder støtte til landets politikk sjølv fra deres tradisjonelt varmeste tilhengere: I forrige uke, i uke 10 – stemte USA for et forslag i FN som støtter opprettelsen av en palestinsk stat. Konkret uttalte FN at man «bekrefter visjonen om et område der to stater, Israel og Palestina, lever side om side innen trygge og godkjente grenser».

I Norge, der det i hele etterkrigstida har råda en ytterst Israel-vennlig offisiell holdning, er stemningen i ferd med å endre seg: Folk flest har fått nok av Israels undertrykkelse av palestinerne, utenriksminister Jan Petersen fra Høyre uttaler seg kritisk til Israels krigføring – og den konservative Aftenposten skriver på lederplass at «aldri har Israels okkupasjon av palestinske områder fremstått med et mer brutalt ansikt enn i disse dager».

Det offisielle Norge begynner altså å syng ut om den terroren som nå foregår i Midt-Østen også fra Israels side. Tydeligst i så måte har ambulansesjåførene i Norge vært – ved å gjennomføre demonstrasjoner mot bl.a. Israels drap på Røde Halvmånes ambulansleder Khalil Suleiman: Etter at han hadde redda ei hardt såra jente på Vestbredden, ble ambulans bilen hans beskytt – og han ble drept. Norsk Folkehjelp og Røde Kors, som begge gjør en stor innsats for å berge liv og yte

hjelp ellers også i Midt-Østen, tar bladet fra munnen, og bruker uttrykk som krigsforbrytelser og statsterror om det som skjer.

Fra kirkehold er protestene mot Israels krig mot palestinerne ikke spesielt høylydt – etter det undertegnede har kunnet registrere. I beste fall kan man på en kirkesøndag oppleve at en radio- eller TV-prest, eller en av lokalprestene, ber så fromt om «fred i verden» sånn i sin alminnelighet. I beste fall kan vi oppleve at en prest oppfordrer «partene» til å besinne seg. Mer autoritativt fra kirkehold har undertegnede ikke oppfatta; – selvfølgelig kan det hende at jeg ikke har fulgt godt nok med i hva som sies fra kirkemøter, fra biskoper osv, det kan tenkes at uttalelsene derfra har vært for lavmælte – eller det kan være at meldingene ikke har nådd gjennom. Ingen av disse eventuelle unnskyldningene for kirkelig stillhet virker overbevisende: Kirka har da til overmål visst å si fra – og si høylydt fra – når det har handla om hjertesaker som homofili, sex og abort.

Grunnene til at det fra kirkelig hold har vært så lydløst omkring det som skjer nå om dagen i Midt-Østen, *kan* være forestillinger om at «Guds utvalgte folk skal man vokte seg vel for å kritisere». Slik kan det *ikke* fortsette:

Det er på tide at også kirka oppdager, tar inn over seg og uttaler seg ut fra det faktum at konflikten nå blant annet handler om et helt folks rett til et trygt land å leve innafor. Kirka må i stedet for å snakke om «partene», klare å se skillet mellom en part som er *okkupert*, og en

annen som er *okkupant* – som tar seg alle rettigheter på en annen nasjons jord, som bomber flyktningeleire og dreper uskyldige mennesker og som arresterer tusenvis av uskyldige ungdommer. At dette skjer i Herrens navn, gjør ikke saken bedre – snarere tvert imot.

En slik ny innsikt – og uttalelser ut fra den – skal sjølvsagt ikke innebære snev av aksept for sjølvmoordsbombing eller annen terror fra palestinsk hold mot Israel. Det må være mulig å holde to tanker i hodet samtidig – den viktigste må da være at det er okkupanten Israel som bærer hovedansvaret for å bryte voldsspiralen i Midt-Østen. Kirka plikter å si klart fra om dette – *nå*.

Kirkens SOS

35 52 70 90

Vellykka fasteaksjon

• **Olav A. Drevland**

Iforrige nummer av «Vi snakkes» skreiv vi om den da planlagte fasteaksjonen. Nå er årets aksjon gjennomført og de forskjellige lederne rundt om i menighetene kan rapportere om gode innsamlingsresultater: Totalt i kommunen er innkommet **kr 87.472,50**. Det er et beløp nesten på samme nivå som toppåret i fjor.

Kirkebladet har hatt en prat med innsamlingsleder, Åse Strøm, i Kragerø menig-het. Hun kan fortelle at innsamlinga gikk helt etter planen:

I alt var cirka 30 konfirmanter og et tilsvarende antall voksne ute og gikk med bøssene på tirsdags ettermiddag 19. mars. Noen stengte dører møtte alle innsamlerne, men stort sett ble de møtt av glade givere.

– De fleste kjente jo til aksjonen, og mange ventet på innsamlerne med pengene klare, sier Åse.

Hun ønsker å rette en stor takk til innsamlerne, både de voksne og – ikke minst – konfirmantene, som gjorde en storartet jobb med å samle inn penger. Også alle givere takkes hjertelig.

– Alle har gjort en god innsats for å skaffe vann til områder og land i Øst-Afrika som så sårt trenger det, avslutter Åse Strøm samtalen med Kirkebladet.

Vi snakkes takker for praten og gratulerer med vellykka fasteaksjon!

Familietur til Portør

Søndag 28.april

Natursti fra garasjen til Anton Klausen kl.12.00. Grilling. Lek. Sang. Andakt ved diakon Emly Strat.

arr. Levangsheia

Søndagsskolens Påske - CD

• **Harald Magnus Monsen**

Er du av dem som har fått Søndagsskolens CD-ROM?

Da kan det være greit å vite følgende: ICD-spilleren virker den som en vanlig musikk-CD. IPC' er starter den ikke automatisk, slik vi er vant til. Du må gå inn i programmet «Windows utforsker» eller «Min datamaskin», klikke på ikonet for CD-ROM stasjonen (som regel heter den D:) Da ser du et program som heter START.EXE. Dobbeltklikk på den for å starte programmet. De som vet hvordan en skal lage snarveier til programmer, kan gjøre det, da blir det enklere neste gang.

Lykke til!

Konfirmanter 2002

Kragerø kirke 12. mai kl. 10.30

Bjørn Ricky Dukefoss
Preben Eliassen
Kristian Monrad Eriksen
Morten W Evensen
Kenneth Finnstrøm
Cathrine Brekka Hiis
Arne Thorvald Gierløff Hollum
André Holter
Malene Høimyr
Ernest Jastrzebski
Kaja Hiis Knudsen
Fredrik Kristensen
Per Tarek Hamdy Kristensen
Joakim Andreas Thorsen Moen
Tom Erik Nesse
Thomas Emil Nielsen
Tonje Paulsen
Caroline Hurlen Paus Knudsen
Christian Andre Sangvik
Vegard Solberg
Jeanette Søndbø
Marius Beck Wilhelmsen
Simen Windegaard
Christoffer Aatangen

Levangsheia kirke 5. mai kl. 11

Simen Eikeland
Alexander Hødnebø Haslund
Linda Therese Jensen
Inger Marit Eknes Ramskjær
Sigurd Mathisen Skoglund

Kragerø kirke 12. mai kl. 12.00

Helga Dis Asbergsdottir
Benedikte Lieberg Børresen
Hannah Marie Carding
Frithjof Røegh Edwardsen
Lars Christian Eriksen
Linn Eriksen
Ida Fodnes
Iselin Klever Fostvedt
Ludvig Skogvold Goplen
Andreas Grøgaard Grassi
Ida Gregersen
Malene Landmark Gundersen
Magnus Auberg Helliksen
Trygve Jensen
Ingrid Lonar
Helge Jacob Nyhus
Nikolai Opthun
Marthe Pande-Rolfsen
Ane Gretesdatter Rogne
Andrea Nøtsund Sagedal
Trine Skjævestad Strand
Jostein Ohnstad Støen
Håvard Tønnessen
Emilie Drangsholt Wroldsen

Skåtøy kirke 28.april kl. 11.30

Anja Haugland Børresen
Siw Haugland Børresen
Stig Mikael Karlsen
Jens Thomas Sigernes

Døpte

Kragerø

- 17.03 Orion Minde Edvartsen
17.03 Adrian Tindstad Waldenstrøm
17.03 Adrian Skorstad Gundersen
17.03 Nora Jølle Gundersen
17.03 Martine Knutsen Myrland

Døde

Kragerø

- 19.02 Sverre Fred Eliassen
22.03 Tomine Gofjeld
24.02 Bertha Karine Engebretsen
26.02 Borghild Lovise Høgstli, begravd
i Sannidal
26.02 Lillian Adele Gundersen
16.03 Ruth Simonsen

Levangsheia

- 10.03 Kåre Øisang
13.03 Reidar Gundersen, begravd i
Kragerø

Skåtøy

- 05.03 Ingerid Olenda Eikeland, begravd
i Kragerø

Andakts-
telefonen
35 98 12 85

Kragerø menighetskontor

Rådhuset - 3770 Kragerø
Tlf. 35 98 62 00 - 35 98 63 61
Sokneprest Leif Westermoen
Tlf. privat 35 98 18 15
Kapellan Harald Monsen
Tlf. privat 35 98 17 49
Diakon Emly Strat
Tlf privat: 37 15 86 00

Kirkevergen

Rådhuset - 3770 Kragerø
Tlf 35 98 62 00 - 36 98 63 64
Kirkeverge Jon Arne Torp
Tlf. privat 35 98 21 22

Menighetsrådslederne

Kragerø: Rose-Mari Jørstad 35 98 08 67
Levangsheia: Signe Liv Lundheim 35987173
Skåtøy: Jonn Arvid Thorsen 35 99 13 57

Fellesrådets leder

Håkon Langlo 35 98 82 48

Vi snakkes

*Kirkeblad for Kragerø, Skåtøy og
Levangsheia*

Menighetskontoret
Rådhuset - 3770 Kragerø
Bank: 2655 55 76403

Redaksjonskomite

Olav Drevland 35 98 23 61
Halvor Halvorsen 35 98 83 68
Jonn Arvid Thorsen 35 99 13 57

**Ta ansvar for kirken
du hører til!**

Send leserinnlegg! Ring inn spørsmål
og meninger! Ring inn gode ideer.
Bestill intervju!

14.04 – 2. søndag etter påske

Støle kirke kl.11.00 Gudstjeneste. Konfirmandoverhøring. Monsen. Ofring: KRIK. Fest for konfirmanter og foreldre etter gudstjenesten.

Skåtøy kirke kl.11.30 Gudstjeneste. Westermoen. Dåp. Ofring: Menighetsarbeidet.

Hellekirken kl.11.00 Gudstjeneste. Rolf Listrøm. Ofring: Den Indre Sjømannsmisjon

21.04 – 3. søndag etter påske

Kragerø kirke kl.11.00 Gudstjeneste. Monsen. Dåp. Ofring til menighetsarbeidet.

28.04 – 4. søndag etter påske

Kragerø kirke kl.11.00 Gudstjeneste. Westermoen. Dåp. Ofring til Misjonsalliansen.

Skåtøy kirke kl.11.30 Konfirmasjonsgudstjeneste. Monsen. Ofring til R. Trovis Manilaprosjekt.

Hellekirken kl.11.00 Gudstjeneste. Morten Kravik. Ofring til Den norske Israelsmisjon

Tirsdag 30.04

Hellekirken kl.18.00 Samtalegudstjeneste med konfirmandene. Harald Gulstad. Ofring til Hellekirken.

05.05 – 5. søndag etter påske

Støle kirke kl.11.00 Konfirmasjonsgudstjeneste. Monsen. Ofring til menighetsarbeidet.

Kragerø kirke kl.11.00 Gudstjeneste. Westermoen. Nattverd. Ofring til menighetsarbeidet

Hellekirken kl.11.00 Konfirmasjonsgudstjeneste. Harald Gulstad. Sang av jentegruppe fra Singspiration. Ofring til Hellekirken.

09.05 – Kristi Himmelfartsdag

Ankerplassen, Jomfruland kl.12.00 Friluftsgudstjeneste. Felles menighetskor. Ofring til Litauenprosjekt.

Fulldistribusjon

12.05 – 6. søndag etter påske

Kragerø kirke kl.10.30 og kl.12.00 Konfirmasjonsgudstjeneste. Monsen. Ofring til menighetsarbeidet.

Hellekirken kl.11.00 Høymesse. B. O. Karlsen. Nattverd. Ofring til Gautefall fjellkirke

17.05

Kragerø kirke kl.11.00 Festgudstjeneste. Westermoen.

19.05 – 1. pinsedag

Kragerø kirke kl.11.00 Høytidsgudstjeneste. Harald Gulstad. Dåp. Ofring til døvearbeidet på Morondava.

Skåtøy kirke kl.11.30 Høytidsgudstjeneste. Westermoen. Ofring til menighetsarbeidet.

20.05 – 2. pinsedag

Støle kirke kl.11.00 Høytidsgudstjeneste. Westermoen.

26.05 – Treenighetssøndagen

Stangnes kl.12.00 Friluftsgudstjeneste. Monsen. Sang av felles menighetskor

Hellekirken kl.11.00 Familiegudstjeneste. Harald Gulstad. Sang av Minikoret. Ofring til Telemark Søndagsskolekrets.

02.06 – 2. søndag etter pinse

Støle kirke kl.11.00 Gudstjeneste. Westermoen. Dåp.

Kragerø kirke kl.11.00 Gudstjeneste. Westermoen.

09.06 – 3. søndag etter pinse

Kragerø kirke kl.11.00 Gudstjeneste. Monsen

Skåtøy kirke kl.11.30 Gudstjeneste. Westermoen.

Hellekirken kl.11.00 Familiegudstjeneste. Trond Engenes. Ofring til Normisjon

Følg med på avertering i KV for eventuelle endringer!